

XXXIII. tečaj.

V Kamniku, marcij 1916.

3. zvezek.

Pobožnosti v mesecu marciju.

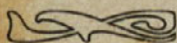
P. A. F.

Mesec marcij ali sušec je posvečen sv. Jožefu, ženinu preblazene device Marije. Gdor opravlja njemu v čast premišljevanje, ali molitve ali se vadi v čednostih, prejme vsaki dan 300 dni odpustka; ako opravlja to pobožnost ves mesec, zadobi popolni odpustek enkrat v mesecu. (Pij IX. 27. aprilja 1863). Gdor je zadržan, sme opravljati to pobožnost katerikoli mesec hoče, ali pa eden mesec pred praznikom sv. Jožefa.

2. Devetdnevnica v čast sv. Jožefu. Gdor opravlja devet dni premišljevanja v čast sv. Jožefu, prejme vsaki dan devetdnevnice 300 dni odpustka in eden popolni odpustek mej devetdnevnico ali pa tudi eden teden pozneje. (Pij IX. 5. prosinca 1849).

Za obe pobožnosti primerni molitvenik je knjižica „Sveti Jožef,“ spisal dr. Jožef Pajek, izdala družba sv. Mohorja.

3. Za štiridesetdanski post priporočamo premišljevanje terpljenja našega Odrešenika in pa pobožnost sv. križevega pota, ki je obdarjena z obilnimi popolnimi in nepopolnimi odpustki.

Sveti oče Benedikt XV. in tretjeredniki rimski.

P. V. K.

Dne 12. decembra preteklega leta je sprejel sveti oče rimske tretjerednike sè skupščino aračelitansko na čelu, kateri pripada tudi on sam. Vseh pričujočih tretjerednikov je bilo okoli dva tisoč. Zares lepo število! Sveti oče jim je pa tudi izkazal prav posebno čast, ko jih je sprejel na izredno slovesen način v tako imenovani kraljevi dvorani in jih, primerno pozdravljen in zagotovljen sinovske vdanosti, v njih domačem jeziku po očetovsko, ali prav za prav po bratovsko, rragovoril nekako tako-le:

„Nič ni novega, da sedi na stolu svetega Petra sin vbožca asiškega. Trije zadnji papeži pred nami so bili tudi vpisani v tretji red sv. Frančiška; ali mogoče imamo le mi to prednost, da smo prejeli obleko in pas tretjega reda iz rok voditelja skupščine aračelitanske. Vi, preljubi otroci, ste hoteli denes znova poživiti to izredno okoliščino našega življenja, in mi z veseljem mislimo nazaj na tisto popoludne merzle jeseni, ko smo se sami in od vseh nepoznani predstavili v svetišču aračelitanskem ter prosili za sprejem v tretji red. Papež Leon XIII., svetega spomina je bil malo prej izdal glasovito okrožnico »Auspicato«, ki naj bi pela največo hvalo očaku asiškemu ter razširjala po njem ustanovljeni tretji red: do naših ušes je bil prišel po objokovanem kardinalu Skiaffino — tedaj našem častitem predstojniku na cerkveni akademiji — glas o slovesnostih v Asizu o priliki sedme stoletnice rojstva sv. Frančiška, in na osmino stoletnice frančiškanske smo čutili prijetno spodbudo zapisati naše ubogo ime v družbo sinov tega svetega očaka. Vodila nas je roka našega Boga, ki nas je hotel zdatno zavarovati s pomnoženo milostjo skoro na predvečer dneva, ko nam je bilo začeti zunaj Rima življenje, ki ni imelo biti, ne v Rimu ne zunaj, popolnoma nedelavno. Ali zakaj pa tudi ni družega reči, kaker da je Bog pripravljal veličastno spričevanje vere, ki naj bi je po več ko šestih petletjih udje tretjega reda skupščine aračelitanske ob enem sè sobrati in sosestrami drugih rimskih skupščin obnovili pod oboki te papeške dvorane? Če »je brat Frančišek obljubil pokorščino in spoštovanje gospodu papežu Honoriju in njegovim naslednikom,« je jasno, da se je to

nanašalo tudi na nas; kedo pa bi bil v stanu boljše ko njegovi sinovi prinesiti do nas odmev glasu njegovega? Sinovi, ki ponavljajo besedo očetovo, časte očeta samega in zaslužijo očetov smehljaj. O! kako se denes iz nebes doli sv. Frančišek smehlja rimskim tretjerednikom, ki so sedanjemu papežu obnovili obljubo, storjeno od njega »gospodu papežu Honoriju ter njegovim naslednikom«. To obnovenje obljub pomeni stanovitnost v sklepih in vstrajnost v namerah; in kedo ne bo priznal, da je za družbo posebna čast deržati se duha svojega ustanovnika?

Nam se zato zdi, da je spodbuda h temu ponovljenju obljube prišla od svetega Frančiška nekako v duhovni dobiček sinovom sv. očaka. Mislite na vzvišenost prostora, kjer se je slovesno ponovljenje zveršilo; predstavite si v duhu število prič poklicanih v poterjenje; ne pozabite na posebno okoliščino časa, ki v njem sinovi Frančiškovi poterjujejo obljubo očetovo . . . O! kateri tretjerednik frančiškanski se ne čuti denes spodbujenega k bolj zvestemu skazovanju pokorščine in spoštovanja, kar je sv. Frančišek za se in za vse svoje prihodnje sinove obljubil »gosp. papežu Honoriju in njegovim postavno izvoljenim naslednikom in rimski cerkvi«? Če je nadalje oča asiški obljubil pokorščino in spoštovanje papežu svojega časa le zato, ker je spoznal, da je ta v veči meri deležen božje veljavnosti in ker je vedel, da mora iz njegovih ust izhajati prava modrost. Tudi vi, preljubljeni sinovi, ste denes zbrani tu pred nami, ker vidite v nevrednem nasledniku preznamenitih papežev isto veljavnost, ki jo je imel prvi namestnik Jezusa Kristusa. Tudi vi nam obetate denes pokorščino, ker veste, da smo mi odmev božjih zapovedi. Vaše obnovljeno spričevanje vere je naposled, kar je očitno, spodbuda k doprinsanju dobrih del. Kedor nato pomisli, da se je ono zveršilo na dan, ko cerkev z besedami apostolovimi ponavlja svojim sinovom opomin »živeti v pravičnosti in bogaboječnosti,« „da... pravično in bogaboječe živimo“ (Tit. 2, 12), mora spoznati, da je v tem zapopadena obljuba vrediti življenje po pravičnosti z ozirom na bližnjega, po pravičnosti in bogaboječnosti z ozirom na Boga.

Odtod, predragi, bodete menda vzeli primerno poterdilo, da vodilo frančiškanskih tretjerednikov ni družega ko dejanski evangelij; vsled tega bodete menda na novo vsplamteli za razširjanje tretjega reda po svetu okoli. Ali hočemo se omejiti in pri drugi priložnosti povedati, da je današnje spričevanje vere, obnovljeno v tej dvorani, v čast tretjemu redu frančiškanskemu, ki s tem

kaže, da v njem vedno živi duh njegovega svetega ustanovnika, ob enem pa izdatno podpira duhovni napredek udov raznih rimskih skupščin. Hoteči torej, da bi to duhovno napredovanje vedno bolj rastlo, podelimo z odkritoserčnim bratovskim čustvom, ki se mu pridružuje še dobrohotnost očetovska, apostoljski blagoslov vsem rimskim tretjerednikom, ki so nam, ko nasledniku papeža Honorija, po glasu aračelitanskih obnovili obljubo spoštovanja in pokorščine. Sveti oče se ljubeznivo oziraj z nebes na vas in vam sprosi, da bodete vredni sinovi njegovi in se take tudi vedno kazali.“

Tretjeredniki, po tem lepem nagovoru spodbujeni, so z veseljem skazali svetemu očetu dolžno spoštovanje in ga zagotovili svoje vdanosti ter se po prejetem papeževem blagoslovu polni radosti in dobrih sklepov vernili na svoje domove.

Vaja v molitvi po zgledih svetnikov.

P. A. M.

III. POGlavJE.

Moč molitve.

Sveta vera nas uči, da Bog vodi in vlada svet in vse, kar je na svetu, on nas je vstvaril, on nas vzdržuje, on nam daje vse, kar potrebujemo. Iz tega sledi, da pri vseh naših zadevah, pri vsaki priložnosti, vsako uro, vsak trenutek našega življenja potrebujemo božje pomoči v svojih telesnih, še bolj pa v dušnih potrebah. Torej je tudi potrebno, da se mu vedno priporočamo in ga prosimo, da nam pomaga in nas podpira. Te naše prošnje, naše molitve pa so Bogu prijetne in njegovi angelji jih nosijo pred njegov božji tron. Kaker prijetna dišava se pobožna molitev vzdiguje proti nebu in Bog nas vsliši ne zarad našega zasluženja, temuč ker je on tako dober in vsmiljen do nas. Mi sami se pač nimamo s čim ponašati, da bi nas Bog moral zarad tega vslišati, nam deliti svoje milosti in dobrote. Ako pa mi ponižno spoznamo, da smo vbožci, nezmožne in slabotne stvari, da smo popolnoma od Boga odvisni, da nam le od njega vse dobro

pride, ako se mu mi s tako ponižno prošnjo približamo, mu s tem skazemo dolžno čast in to nagne njegovo očetovsko serce, da se nas vsmili in nam dâ vse, kar potrebujemo. Te naše prošnje pa imajo toliko večo moč, koliker ponižniši so in koliker bolj se opirajo na zasluženje, katero nam je Jezus Kristus sè svojim terpljenjem in sè svojo smertjo pridobil. Sveto pismo stare in nove zaveze nam pove, kako je Bog obljubil, da bo on človeka v njegovih stiskah vslišal, da mu bo pomagal, ako se bo k njemu zatekel. „Klicali bomo h tebi . . . in vslišal in rešil nas boš.“ (II. Kron. b. 20, 9). In to so pravični tudi radi storili ter spoznali, koliko moč ima molitev. Sv. kralja Jozafata so z veliko silo napadli sovražniki Moabljeni in Amoniti. Velika je bila nevarnost, da ne zgubi samo on kraljestvo in življenje, temuč da bi bilo tudi vse ljudstvo pokončano. V toliki stiski je vsemu ljudstvu napovedal post in v goreči molitvi se je obrnil k Bogu, rekoč: „Gospod, Bog naših očetov, ti si Bog v nebesih in gospoduješ nad vsemi kraljestvi narodov, in v tvoji roki je moč in mogočnost in nihče se ne more tebi vstavljati! — Zdaj tedaj glej, sinovi Amonovi in Moabovi in oni sè Sejirske gore . . . delajo nasproti in skušajo nas vreči iz posestva, katero si nam dal. Bog naš! ali jih tedaj ne boš sodil? V nas sicer ni tolika moč, da bi se mogli vstaviti tej množici, ki se je vderla nad nas; ker pa ne vemo, kaj nam je storiti, nam samo to ostaja, da svoje oči v te obračamo.“ (II. Kron. b. 20, 6. 10—12). — Mesto Betulija je bilo oblegano od silnega sovražnika in že je prišlo do tega, da se mora ali vdati, ali pa bi morali vsi v mestu od lakote pomreti. Pobožna vdova Judita je goreče prosila Boga in molila sè solzami: „Bog nebes, stvarnik vodâ in Gospod vseh stvari! vsliši mene vbogo, ki te prosi in zaupa v tvojo milost. Spomni se, Gospod, svoje zaveze in daj besedo v moja usta in poterdi sklep v mojem sercu . . .!“ (Jud. 9, 17. 18). Nato se je oblekla v lepo obleko, se nališpala, šla v tabor sovražnikov sè svojo deklo, ostala nekaj dni tamkaj in še bolj goreče molila. Bog ji je pomagal in ji dal serčnost, da je odsekala glavo vojskovodji Holofernu ter tako rešila mesto Betulijo in svoje ljudstvo.

Jozue je šel sè svojo vojsko, da bi si osvojil mesto Jeriho. Bilo pa je to mesto zelo vterjeno in z visokim zidom obdano. Jozue pa kliče Boga. In glej pri glasu trobent in vpitju ljudstva se podere močno zidovje samo od sebe. (Joz. 6). Drugič napade Jozue sovražnika. On vidi, da se bo prej stemnilo, preden ga

bo mogel popolnoma premagati. On zaupa v Boga in zakliče: Sonce, ne sukaj se. In sonce je obstalo na nebu in ostalo je svetlo tako dolgo, da je bil sovražnik premagan. (Joz. 10).

Elija moli in ogenj iz nebes pokonča vojake, ketere je poslal malikovavski kralj Ohozija, da bi ga vjeli. (IV. Kr. 1).

Mojzes moli in srečno pripelje izraeljsko ljudstvo skozi erdeče morje; Faraona in njegovo vojsko pa so valovi zagernili in potopili. (II. Mojz. b. 14).

Molila je kraljica Estera in rešila je svoje ljudstvo iz rok kralja Asuera. (Ester. 8).

Toliko moč je imela molitev pravičnih v stari zavezi.

Tudi v novi zavezi se nam kaže njena moč v čudovitih delih aposteljnov in svetnikov.

Z molitvijo se lahko vse doseže, ako je le Bogu dopadljivo in ne nasprotuje našemu razumu. Bog ne dela nobenih izjem. Vse, česar potrebujemo za naše telo, še bolj pa za našo dušo, nam molitev pridobi. Seveda v časnih rečeh večkrat nismo vslišani, ker je tako za nas bolje in Bog bi nas kaznoval, ke bi nas vselej vslišal in nam dal to, kar prosimo.

Molitev, prošnja ima že sama na sebi moč in neko skrivno silo, da gane in nagne tistega, ki ga prosimo. Mislimo si nesrečnega človeka, keterega so roparji napadli, oropali, z ranami obdali in v cestni jarek zvalili. Ako nas bi tak na pol mertvi človek prosil pomoči, ali bi bili tako terdoserčni in nevsmiljeni, da bi mu ne hoteli pomagati? Pripoveduje se, da je nekoč v starih časih v Atenah neki državni svetovavec bil razglašen kot nevsmiljen človek in je zgubil svojo čast in dobro ime pri vseh meščanih zarad naslednjega dogodka: Majhinega ptička je preganjal skobec in v begu pred tem sovražnikom je priletel naravnost v roke tega moža. Ta pa ni imel sočutja z vbogo živalco, je ni branil in skrnil, temuč vergel od sebe naravnost skobcu v kremplje. To gerdo ravnanje je vzelo temu prej tako odličnemu možu vso veljavo in ljudstvo ga je obsodilo, češ da ni več vreden senatorske časti. Veliko bolj nevsmiljen pa bi bil tisti, ki bi pustil ranjenega na pol mertvega človeka brez pomoči ležati v cestnem jarku. —

Ali naj pa mi tako terdoserčnost in nevsmiljenost pripisujemo Bogu, čiger dobrotljivost do nas je nezmerna, vsmiljenost neskončna, ljubezen očetovska?! Ali naj mislimo, da bo Bog nas vboge grešnike, ketere je greh do smerti ranil, ketere hude

skušnjave vedno napadajo, ketere kruti sovražniki svet, hudobni duh in meso vekomaj pogubiti hočejo, zapustil brez pomoči, ako ga bomo zanjo prosili zlasti v takih dušnih stiskah in potrebah? Ali ni on naš dobri oče? Ali bo mari pustil, da bo njegov otrok, slaboten, od greha potert, od sovražnikov napaden, omagal in se pogubil, čeprav ga pomoči prosi? Ali ni rekel Kristus: „Ako tedaj vi, ki ste hudobni, veste dobre darove dajati svojim otrokom, koliko bolj bo vaš oče z nebes dal dobrega duha tistim, kateri ga prosijo.“ (Luk. 11, 13). Terdno moramo tedaj zaupati, da nam moči ne bo manjkalo v boju zoper dušne sovražnike, ako bomo Boga zanjo prosili. Molitev je vsemogočna, ker vse doseže. Velika je sicer moč pekla, ali močnejša je molitev, ona je kaker terden stolp, ob katerem se odbijajo vse strele dušnih sovražnikov. Sv. Lovrencij Justinijan pravi: „Molitev potolaži Sinu božjega, kateri odpusti grešniku, ako ga ponižno prosi; premaga vse sovražnike in spremeni človeka; iz slepega napravi videčega, iz slabotnega močnega, iz grešnika svetnika.“ Kako resnične so te besede! Ako človek le prične moliti in ke bi bil tudi največi grešnik, zanj še ni vse zgubljeno. Čudovito in skrivnostno prične delati v njegovi duši moč molitve. Nobena strast, nobena skušnjava je ne premaga. Tiho in mirno deluje naprej v sercu in kmalu so spremenjene vse misli, volja in čustva. On postane kmalu drugi, boljši človek.

Velika je sicer naša siročina in nezmožnost, ali večja je božja moč in vsmiljenje Gospodovo brezmejno. On sam govori: „Vse, karkoli prosite v molitvi, ako verujete boste prejeli.“ (Mat. 21, 22). „Prosote, karkoli hočete, in se vam bo zgodilo.“ (Jan. 15, 7). „Prosote in boste prejeli; iščite in boste našli; terkajte in se vam bo odperlo.“ (Mat. 7, 7). Zato govori sv. Avguštin: „Ako tedaj Bog, nezmojljiva resnica, obeta, da nas bo vslišal, ako ga bomo prosili, kedo bo dvojil nad njegovimi obljubami? Dvojiti more le tisti, kateri je zgubil vso vero v večno resnico.“ Resnično, ke bi Bog ne vslišal tistega, ki ga prosi, bi se to zgodilo, ali zato, ker ga vslišati ne more, ali zato, ker ga vslišati noče. Reči pervo se pravi, tajiti božjo mogočnost. Bog je vsemogočen in premore vse, kar ni nasprotno zdravemu razumu in njegovi svetosti. Reči drugo pa se pravi, tajiti njegovo vsmiljenje. Ali mari ni on naš dobri oče, kateri resnično hoče, da bi bili vsi srečni in se zveličali! Ker pa on to hoče, nam hoče dati tudi vsa potrebna sredstva zato, da dobro delamo in se zveličamo. Toliko moč ima molitev,

da v nekem oziru Boga celo prisili, da vsliši tistega, kateri ga za prave reči prav prosi. Dokaz nam daje sv. pismo stare zaveze. Ko je bil Mojzes na gori Sinaj, mu je Bog razodel, kako se je izraeljsko ljudstvo pregrešilo, ker ga je zapustilo, njega pravega Boga in si napravilo malika, zlato tele, ter ga molilo. Bog je hotel pokončati to nehvaležno in terdovratno ljudstvo ter je rekel Mojzesu: „Pusti me, da se vname moja jeza in da jih pokončam.“ (II. Mojz. 32, 10). „Mojzes pa je prosil Gospoda svojega Boga, rekoč: Zakaj se je vnela, o Gospod, tvoja jeza zoper tvoje ljudstvo, ki si ga izpeljal iz egiptovske dežele z veliko krepostjo in z močno roko? . . . Vleže naj se tvoja jeza in daj se potolažiti nad hudobijo svojega ljudstva. Spomni se Abrahama, Izaka in Izraela, svojih hlapcev, katerim si prisegel sam pri sebi rekoč: Namnožil bom vaš zarod, kaker zvezde na nebu in vso to zemljo, od ketere sem govoril, bom dal vašemu zarodu, da jo vedno posedete.

In Gospod se je dal potolažiti in ni poslal hudega, katero je govoril zoper svoje ljudstvo.“ (II. Mojz. 32, 11—14).

Z mogočno vojsko so šli Amalečani proti izraeljskemu ljudstvu. Kaj stori Mojzes? On moli. Na visoki gori, kjer je pregledal celo vojsko, vzdiguje svoje roke proti nebu in goreče prosi Boga za zmago. In Izraeljci so popolnoma premagali sovražnika.

Tudi naše življenje je vedna vojska zoper neštivilne sovražnike naše duše in našega telesa. Zmagali bomo le z gorečo molitvijo. Zveličar pravi: Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete.

Z molitvijo so se Ninivljani rešili pogina. S ponižno molitvijo je dobil cestninar v tempeljnu milost in šel opravičen na svoj dom. Molitev je odperla desnemu razbojniku vrata. Z molitvijo je sprosil Elija v strašni suši rodovitnega dežja. Molitev je ozdravila bolnike, slepe, gluhe, hromove, obudila je celo mertve v življenje. Z molitvijo so se zgodili vsi čudeži, o katerih nam pripoveduje sv. pismo in zgodovina. Molitev pravičnega je ključ nebes, uči sv. Avguštín. Proti nebu se vzdiguje naša molitev, z nebes pa rosi vsmiljenje božje. Ponižna molitev oblake predere.

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

§ 3.

Kako treba zjutraj opravljati vsakdanje premišljevanje.

Ne namerjam ponoviti vsega, kar sem omenil v prvem delu, temuč podati ti hočem samo poraben način, kako opravljaj vsako jutro premišljevanje. Preden ti razložim ta način, bi rad razveselil tvoje serce in ga pridobil za to sveto opravilo. Poglej nekoliko v samostan najbolj pobožno redovnico! Kako lepo se vede pri vseh rečeh; kako ponižno govori, kako rada vboga, kako ljubezniva je sè vsemi, kako krotka je. Dober sluh njene svetosti se čuti tudi na zunaj samostana. Srečno jo imenuješ, in pogosto praviš: Ta pa razume prav živeti. Veš, zakaj je tako dobra? Zato, ker vsako jutro premišljuje.

Gdor opravlja premišljevanje vsaki dan, se mu godi kaker dišavarju, ki deva lepo dišeče cvetje mej blago; to ohrani vonjavo ves dan, tudi ako so cvetice že ovenele. Ako hočeš dajati prijetno vonjavo in biti v izgled svojim tovarišicam, opravljaj premišljevanje vsako jutro, in videla boš, da boš tudi nehote dosegla ono sveto zbranost, in tvoje serce, ki je samo zato stvarjeno, da bi Boga ljubilô, bo zelo pripravno ljubiti tako ljubeznivega Boga. — O, moj Bog, imeti bi morali za zgubljeno hrepenenje in za zapravljeno tisto uro, keder te nismo ljubili, o moja največja dobrota! O, le verjemi, da moraš vsako jutro polagati derva svetega premišljevanja na aljtar svojega serca, da bo ves dan v njem gorel ta lepi ogenj ljubezni.

Skušnja nas uči, da ne moremo živeti brez ljubezni do kake reči; ako je nam Bog ne da do dobrega, jo iščemo v slabem. Kje je studenec prave notranje tolažbe? V svetem premišljevanju. Neketere se dajo zapeljati misleče, da za nas ni drugega veselja kaker posvetno. O kako velika zmota! Serce, ki občuje z Bogom, je veliko bolj zadovoljno, kaker posvetni ljudje. Le poskusi, prosim, le poskusi!

Prejdem na vajo premišljevanja; že veš, da je dvojna priprava; oddaljena in bližnja. Oddaljena obstoji v tem, da

imaš serce ločeno od vseh stvari, dušo pa pripravljeno v vseh rečeh Bogu služiti; da se namreč ogiblješ vseh priložnosti, ki morejo raztresati dušo, in živiš v pričujočnosti božji v lepem vedenju in zbrana, kaker je dolžna vsaka redovnica, ki misli ali javno pripoznava skerbeti za svoj duhovni napredek.

Bližnja priprava pripravlja dušo, da zaupljivo občuje z Bogom; da pa to dosežeš, treba se ozirati na kraj, na čas, položaj in tvarino premišljevanja. Glede kraja ti vedno svetujem kor ali pa izbo; glede časa se prederznem te prositi, da premišluješ pol ure več, kaker ti predpisujejo redovne zapovedi. Zdi se mi, da boš to mogla, ker vidim, da veliko časa potратиš pri obiskih in razgovarjanju. Glede položaja premišluj kleče, keder te ne oprosti slabost; in keder ne moreš klečati, vedi se vsaj dostojno in skromno, da bodo druge videle tvoje občevanje z Bogom. Opomniti pa te moram, da se ne oziraj na nekatere okolnosti, kaker, ako te boli glava ali kolena, ali te nadleguje zaspanec, vtujenost ali kaj sličnega; zakaj tega se ne boš znebila ves čas svojega življenja; tvoje telo si bo vedno izmislilo kaki vzrok in ti boš vedno leno opravljala premišljevanje, brez blagoslova, ketelega daje Bog gorečim redovnicam. Te namreč premišlujejo tako skromno in pobožno, da se dozdeva, ako jih vidimo, kaker bi bilo njihovo zveličanje odvisno samo od tega opravila; klečijo nenasljonjene, roke imajo sklenjene, obličje nekoliko proti nebu obrnjeno, in tako združene in zbrane si pridobivajo iz premišljevanja najvišje dobrote, milosti in nedopovedljivo zasluženje. Zadosti je ena sama taka duša, da napravi gorečo vso samostansko družino in nagiba tudi druge, da se spoštljivo vedejo in da so goreče.

Tvarina tvojega premišljevanja naj bo veči del ljubezen božja, Jezusovo terpljenje, hudobija velikega in majhinega greha ter poslednje reči. Vselej preberi tvarino premišljevanja in nigdar ne opusti, kaker da bi hotela skušati Boga. Sveti Tereziji se je zdelo, da je brez premišljevanne knjige podobna vojaku brez puške; pripoznava tudi, da celih štirinajst let ni drugači opravljala premišljevanja, kaker da je nekoliko brala in potem to nekoliko prevdarjala. Tako delaj tudi ti; beri iz knjige, in ako ne moreš premišljevati gledaje Boga kaker orli sonce, premišluj kaker delajo kokoši, ki povzdignejo glavo, ko so s kljunom zajele kapljico vode. Tako tudi ti nekoliko beri iz knjige, potem pa glej Boga sè sercem. Ko si prebrala odstavek, in svoje telo do-

stojno pripravila, prekrižaj se in začni svoje premišljevanje sè živo vero; veličastni Bog je pričujoč in te opazuje. Svoje telesne oči navadno zapri in odpri oči svete vere; v sebi občuduj Boga in ga ponižno moli. Nekoliko prikloni glavo in reci vsaj v duhu: Molim te, presveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh. Pripoznavam te za svojega Boga, gospoda in zapovedovavca svoje duše. Potem na kratko poglej, je li v tvoji duši kaka reč, ki ni vsèč božjemu veličanstvu; združi sedanje pogreške z grehi prejšnjega življenja, obudi kesanje nad njimi in reci sè sercem in v duhu: Moj ljubeznivi Bog, iz vsega serca mi je žal, da sem razžalila tebe, svojo največo dobroto. Glej, pripravljena sem stokrat rajši vmreti, kaker pa tebe še enkrat razžaliti.

Po kesanju se res ponižaj in se imej za siromašno slepico, ki ni zmožna in sposobna opraviti premišljevanje; zato prosi pomoči božje in večkrat reci v svojem sercu: Veni, sancte Spiritus et emitte coelitus lucis tuae radium. (Pridi, Duh svetosti vse, Z neba visokosti se Žarek tvoje luči vlij...)

Razsvetljenja, o moj ljubi Bog, razsvetljenja te prosim, da bom dobro opravila to premišljevanje.

Ko si vse to opravila, mirno in resno prevdarjaj v svojem sercu s tremi dušnimi zmožnostmi, sè spominom, razumom in voljo. Sè spominom si predstavljaš skrivnost ali resnico, o kateri si brala, za primer, ako želiš premišljevati Kristusa pri stebru bičanega, si misli, da ga gledaš v sebi, ako moreš, ali pa pred seboj pričujočega. Z domišljijo in duhom se ni treba siliti tako, da bi te bolela glava, temuč prijetno in tako, kaker si predstavljaš osebe, s katerimi imaš kako silno opravilo; to pa hitro opravljaj.

Bolj dolgo se pa z razumom zaderžuj in prevdarjaj reč, katero si si odločila premišljevati. Dobro prevdarjaj vse, kar te more prepričati o tej resnici; ni dovolj poveršno premišljevati, temuč treba dobro prevdarjati. Biseri niso na poveršju zemlje, temuč globoko v nji. To prevdarjanje se verši s tem, da sama seboj govoriš: je-li to resnica, kar premišlujem? Ako je, kaker je tudi res, zakaj se ne odločim? Kaj mislim? In glej, takoj se bo dvignila volja.

Neketeri primerjajo premišljevanje vezenju; gdor veze, vbada šivanko v svilenino; v šivanki mora biti dalje zlata nit. Zakaj, ke bi vbadala šivanko brez niti ves dan, ne boš naredila niti ene

cvetlice. Šivanka je misel, zlata nit je pa občutek. Ko si tedaj nekoliko premišljevala, kako sramotno, boleče in kervavo je bilo Gospodovo bičanje, potem je tudi potrebno, da volja vzbuja občutke, da obžalujemo, ker smo stregli svojemu telesu z rečmi, ki so bile greh, in sklepamo, da bomo ljubili tistega, ki je nas tolikanj ljubil in ga zahvaljevali, ki nam je toliko dobrot podelil in enako. Ti občutki so pri premišljevanju to, kar je najboljše in največje vrednosti.

Mej vsemi občutki sta dva najbolj važna in želim, da bi ju z gorečnostjo obujala pri vsakem premišljevanju. Pervi občutljaj je v tem, da vselej storiš kak poseben sklep za svoje življenje, na priliko, da hočeš zatajevati ono majhino strast, ki še gospoduje v tebi; ali da ne boš izgovorila zbadljive besede; da se boš priklonila, keder boš srečala neketere osebe; da se boš poniževala in ljubila zaveržena biti v vseh rečeh; in podobno. Ko govori sv. Terezija o premišljevanju, pravi: „Dušni napredek ne obstoji v tem, da mnogo mislimo o Bogu, temuč da ga zelo ljubimo. To ljubežen si pa duša pridobiva s tem, da se odloči delati zanj;“ potem pa sklepa: „Jaz si ne želim družega premišljevanja kaker le takega, ki mi pomaga rasti v čednostih.“ (Fondaz. c. 10.).

Drugi občutek je pa v tem, da se Bogu priporočaš; in to je najimennitniši del premišljevanja. Priporočevati Bogu svoje serce je prav za prav bistvo premišljevalne molitve, ki jo imenujemo prošnjo. Kasijan pravi, da so sveti očetje v puščavi postali svetniki po tej prošnji molitvi. Ti so vedno imeli na jeziku svete besede, ki jih rabi sv. Cerkev v začetku vsake kanonične ure: Deus, in adjutorium meum intende. O Bog, glej na mojo pomoč. Moj Bog, pomagaj mi! Moj Bog, hiti mi na pomoč! Praviš mi, da tvoja glava ni pripravna za notranje prevdarjanje, ker je razum otemnjen in da zaradi stare slabe navade ali pa vsled nesposobnosti ne moreš doseči zbranosti; dobro tedaj, pa opravljaj to prošnjo molitev. Gotovo, glede te se pa ne moreš izgovarjati, prav ta je pa najvažniša, najlažja in najpotrebniša.

Pater Sénjeri (Segneri), blagega spomina, tako sloveči misionar, je nekega dne jokaje rekel redovniku zaupnemu prijatelju: „Ne ravnaj tako kaker sem jaz delal. Do takrat, ko sem se jel učiti bogoslovja, sem porabljal čas premišljevanja tako, da sem prevdarjal razne reči za vzbujanje občutkov, prav malo pa, da bi se priporočeval Bogu. Naposled mi je Gospod blagovoljno

odperl oči in od takrat sem obračal ta čas, koliker sem mogel, v to, da sem se mu priporočeval; in ako sem storil kaj dobrega za se ali za druge, zdi se mi, da moram vse pripisati tej sveti vaji, da sem Boga prosil.“

Glej, zdaj sem ti usta zaperl, da se ne boš nigdar več pri-toževala: „Ne znam premišljevali!“ Čudno se mi zdi. Preberi odstavek premišljevanja, naredi pripravo kaker sem zgoraj povedal; keder pa ne moreš z duhom prevdarjati in občevati z Bogom, beri dalje iz knjige, kaker je zgoraj rečeno, in se vedi pred njegovim prestolom ko vbožica, ki potrebuje vsega, še celo zraka, da more dihati in da boš naghila Boga, da te bo vslišal, sklicuj se na njegovo dobrotljivost in na svojo siročino ter mu daruj njegovega Sina in ga spominjaj na njegove obljube.

S ponižnim srcem reci: „O moj Gospod! Kaj boš zgubil, ako mi daš veliko ljubezen, globoko ponižnost in angeljsko čistost? Za-me bo to velik dar, kaj pa za-te? Moj Bog! te mi-losti te prosim pri tvoji nespremenljivi dobrotljivosti, pri tvoji neskončni vsmiljenosti.“

Da ga boš še bolj genila, stori kaker siromak, ki proseč miloščine kaže svojo raztergano obleko in rane, koder gre. Tako ravnaj tudi ti. Reci: „Gospod! poglej to in to mojo nepopolnost; glej to-le mojo ošabno glavo, to-le moje prevzetno serce! Po-magaj mi, o moj Bog, da se bom mogla poboljšati!“

Daruj mu zasluženje Jezusa, našega Zveličarja: „Gospod! nikakih zaslužnih del nimam, vboga sirota sem, toda glej moje zasluženje: tvoje rane so moje zasluženje, pravim sè svetim Bernardom. Ke bi jaz iz ljubezni do tebe prelila ono kri, katero je prelil tvoj Sin za-me, ali bi mi ne dal te milosti? Še veliko bolj mi jo moraš dati, ker je tvoj božji Sin za-me svojo kri prelil.“

Spominjaj ga njegovih obljub: „Ali nisi v sv. evangeliju obljubil, da mi boš dal vse, česer te bom prosila, ako je koristno moji duši?! „„Prosrite in boste prejeli.““ (Jan. 16, 24). Ako je taka, ne moreš preklicati dane besede, nanjo se zanesem.“ — Prosi ga milosti, prosi na ta ali na drugi način in bodi prepričana, da je ta premišljevalna molitev najbolj rodovitna, najbolj lahka in mej vsemi najbolj važna. In keder ne veš, kaj bi delala pri premišljevanju, reci stokrat, reci tisočkrat vsaj v svojem sercu: Moj Jezus, vsmiljenje! Moj Jezus, vsmiljenje! S temi notranjimi ljubečimi besedami prosi Boga, koliker le moreš pro-

siti, ne samo mej premissljevanjem, temuč ves ostali dan. S tem priserčnim kratkim vzdihljajem se bo vresničilo na tebi, da boš ves dan molila in popolnoma spolnjevala zapoved Kristusa našega Gospoda: „Treba vedno moliti in ne nehati.“ (Luk. 18, 1).

Zdaj vidiš, kako lahko je opravljati premissljevanje. Dobri sveti Filip Neri pravi: „Bodi ponižna in Sveti Duh te bo učil premissljevati;“ jaz pa še dostavim: Obnašaj se kaker siromak pred Bogom, in boš opravljala popolno premissljevanje. Ko si končala premissljevalno molitev, zahvali Boga za prejeta razsvitljenje; in ko se ločiš od premissljevanja, vzemi vedno sè seboj kako lepo cvetlico, namreč sveti sklep, ta dan ne storiti pogreška, v katerega padaš že bolj iz navade ali pa, da se boš vadila v oni čednosti, ki ti je najbolj potrebna. Celo premissljevanje pa skleni z očenašem in zdravamarijo.

O izrednih milostih tretjega reda.

P. S. Z.

(Dalje.)

2. O vesoljni odvezi.

Slovenski prevod papeževega blagoslova sem zadnjič postavil na zadnje mesto razprave, sedaj pa, ko mislim povedati poglobitve stvari o „vesoljni odvezi“, se mi zdi bolj primerno, da imamo najprej pred sabo besedilo vesoljne odveze v slovenski prestavi, da bote nadaljno razpravljanje bolj razumeli.

Besede vesoljne odveze se glasijo v našem jeziku:

Blagoslov s popolnim odpustkom za svetovne tretjerednike.

Verhu papeževega blagoslova so privoljeni tretjerednikom frančiškanskim še drugi blagoslovi s popolnim odpustkom za neketere dni leta, ki so naštetih v pismu papeža Leona XIII. „Vsmiljeni Sin božji“, izdanem 30. majnika 1883, namreč v zapisniku odpustkov pogl. I. št. 8.

Obrazec tega blagoslova predpisan od ravno tega papeža Leona XIII. 8. julija 1882. je ta:

Predglasnica: Naj vstopi moja molitev pred tvoje obličje, o Gospod; nagni svoje uho našim prošnjam; prizanesi, o Gospod; prizanesi svojemu ljudstvu, ki si ga odrešil sè svojo kervjo, da se ne boš jezil na nas na veke.

Gospod, vsmili se.

Kriste, vsmili se.

Gospod, vsmili se.

Oče naš (*natihoma*).

Verstica: In nas ne vpelji v skušnjava.

Odgovor: Temuč reši nas od hudega.

V.: Reši služabnike svoje.

O.: Moj Bog, ki v tebe upajo.

V.: Pošlji jim, Gospod, pomoč od svetišča.

O.: in sè Sijona jih varuj.

V.: Bodi jim, Gospod, stolp hrabrosti.

O.: Vpričo sovražnika.

V.: Nič naj ne opravi sovražnik nad nami.

O.: In sin hudobe naj se ne prederzne, da bi nam škodil.

V.: Gospod, vsliši mojo molitev.

O.: In moje vpitje naj h tebi pride.

V.: Gospod z vami.

O.: In s tvojim duhom.

M o l i m o.

O Bog, ki ti je lastno vselej vsmiliti se in prizanašati, sprejmi naše prošnje, da nas in vse tvoje služabnike, ki jih pregreh verige vežejo, vsmiljenje tvoje ljubezni blagoserčno odveže.

Vsliši, prosimo, Gospod, ponižne molitve in prizanesi grehe tem, ki se jih obtožujejo, da nam dobrotljivo obenem podeliš odpuščanje in mir.

Neizrekljivo svoje vsmiljenje nam, Gospod, blagoserčno pokaži, da nas ob enem vseh grehov oprostiš in kazni, ki jih zanje zaslužimo, rešiš.

O Bog, ki te krivica žali, pokora tolaži, ozri se milostivo na molitve svojega ljudstva, ki te ponižno prosi, in odverni biče svojega serda, ki jih zaslužimo za svoje pregrehe. Po Kristusu, Gospodu našem.

O.: Amen.

Nato molijo tretjeredniki (ali eden v imenu vseh):

Izpovem se Bogu vsegamogočnemu, blaženi Mariji vselej Devici, blaženemu Mihaelu arhangelju, blaženemu Janezu Kerstniku, svetima aposteljnama Petru in Pavlu, blaženemu očetu našemu Frančišku, vsem svetnikom in vam, oče, da sem grešil premnogo, z mislijo, z besedo in z djanjem, po svoji krivici, po svoji krivici, po svoji preveliki krivici! — Zato prosim blaženo Marijo, vselej Devico, blaženega Mihaela argangelja, blaženega Janeza Kerstnika, sveta aposteljna Petra in Pavla, blaženega očeta našega Frančiška, vse svetnike in vas, oče, da molite zame h Gospodu, našemu Bogu.

Mašnik:

Vsmili se vas vsegamogočni Bog in odpustivši vaše grehe vas pripelji v večno življenje.

O.: Amen.

Milost, odvezo in odpuščanje vaših grehov vam daj vsegamogočni in vsmiljeni Gospod.

O.: Amen.

Gospod naš Jezus Kristus, ki je blaženemu aposteljnu Petru oblast dal vezati in odvezati, on naj vas odveže od vseh vezi pregreh, da boste imeli večno življenje in živeli na veke vekov.

O.: Amen.

Po presvetem terpljenju in smerti Gospoda našega Jezusa Kristusa, po prošnjah in zasluženju preblazene vselej-Device Marije, blaženih aposteljnov Petra in Pavla, blaženega očeta našega Frančiška in vseh svetnikov, po oblasti od svetih očetov papežev mi dovoljeni, vam podeljujem popolni odpustek vseh vaših grehov. V imenu Očeta in Sina † in Svetega Duha.

O.: Amen.

Ako se daje ta odpustek berž po zakramentni odvezi, naj mašnik opustivši vse drugo, začne z besedami: „Dominus noster Jesus Christus“ itd. do konca, le da nadomesti množno število z edinstvenim.

Ako pa okoliščine ne dopuščajo cele molitve, lahko, opustivši vse drugo, tako reče:

Auctoritate a summis Pontificibus mihi concessa plenariam omnium peccatorum tuorum Indulgentiam tibi impertior. In nomine Patris, et Filii † et Spiritus sancti. Amen. (Glej „Cvetje“, V. letnik, 11. zv. str. 334 in nasl.).

Poglejte zdaj zgoraj naš naslov: „o vesoljni odvezi“ in naslov obrazca vesoljne odveze: „blagoslov s popolnim odpustkom za svetovne tretjerednike.“ Naslova se ne vjemata. Kaj je pravo, kaj napačno? Če ste pazljivo prebrali zgorenji obrazec „vesoljne odveze“, ste sami našli, da ni v njem nobene odveze, ne od grehov, ne od cerkvenih kazni, ampak, da je takoimenovana „vesoljna odveza“ za ude tretjega reda le blagoslov s popolnim odpustkom. Ker pa rabi mej drugimi tudi Leon XIII. obojno besedo: „odveza“ in „blagoslov“, za tretjeredno vesoljno odvezo, zato bomo tudi mi ta blagoslov s popolnim odpustkom še nadalje imenovali vesoljno odvezo. To ime je bolj v navadi in se pod izrazom vesoljna odveza bolj lahko razločuje od pa-peževega blagoslova. Keder torej pišemo ali govorimo „o vesoljni odvezi“ za tretjerednike, razumemo pod tema besedama blagoslov s popolnim odpustkom. Toliko naj bo v pojasnilo povedano tistim, ki so bili mnenja, da se s tretjeredno vesoljno odvezo dobi odpuščenje grehov in da se teh po zadobljeni vesoljni odvezi ne bi bilo treba spovedati.*

Četudi pa vesoljna odveza ni odveza od grehov, ampak le blagoslov, nam vendar podeljuje obilne izredne milosti. Razen popolnega odpustka daje po molitvi sv. Cerkve: varstvo pred zalezovanjem hudobnega duha, stori Boga nam bolj naklonjenega in vsmiljenega, ozdravlja in blaži nasledke greha in dušne rane, odvrača od nas časno zlo, varuje pred dušno slepoto in terdovratnostjo, podeljuje skesanost serca, veliko zaupanje in pravo ljubezen. Vse te dobrote kliče sv. Cerkev na tretjerednike deleč jim vesoljno odvezo. Zato se sme vesoljna odveza imenovati izredna tretjerednikom podeljena milost.

Za zadobljenje popolnega odpustka, ki je združen z vesoljno odvezo je treba prejeti vredno sv. zakramente, dobiti vesoljno odvezo in nekaj moliti po namenu sv. očeta (na priliko šest očenašev itd.); obisk cerkve ni predpisan. Popolni odpustek se dobi, keder so izpolnjeni vsi pogoji. Spoved zadostuje tjedenska, ali v škofijah, kjer imajo to dovoljenje, tudi na štirinajst dni. Sv. obhajilo se prejme na dan vesoljne odveze, lahko pa tudi prejšnji dan. Vesoljna odveza in popolni odpustek velja, če prejmete sv. zakramente in opravite molitve pred podelitvijo vesoljne od-

* Skoraj sram me je tako pisati. Pa je potrebno resnico naravnost povedati. Voditelji naj se potrudijo, da bodo novince v takih in enakih tretjerednih stvareh dobro podučili.

veze ali pozneje, samo, da jih opravite isti dan, ki je določen za vesoljno odvezo. Opraviti jih morete ali v cerkvi, ali doma, ali kje drugod, ker ni predpisan obisk cerkve.

Javno, zunaj spovednice, se sme podeliti vesoljna odveza v cerkvi, ali spred aljarja, ali s pridižnice oni dan, ki je določen za vesoljno odvezo. Sme se podeliti tudi večkrat, n. pr. pri jutranji božji službi in pri popoldanski, če je kaj tretjerednikov, ki preje ali pozneje niso mogli priti v cerkev. In tako naj se pri shodih tudi oznaní. Ni pa voditeljevi lastni volji prepuščeno, da bi določil dneve vesoljne odveze, ali da bi ktere določene dneve oznaniti in podeliti opustil. Dnevi so določeni od sv. očeta, ure naj določi voditelj, kaker sprevidi, da je najbolj primerno. Dolžan pa je voditelj oznaniti vesoljno odvezo za vse od sv. stolice določene dneve in jo tudi podeliti. Če njega ni, jo ima pravico podeliti vsak v spovedovanje pooblaščen spovednik javno v cerkvi postavno zbranim tretjerednikom. — Veliki petek naj se sv. obhajilo spremeni v drugo dobro delo n. pr. sv. križev pot; veliko soboto je pa sv. obhajilo dovoljeno ali sploh v nobenem določilu sv. cerkve ni rečeno, da bi se ne smelo obhajati mlej sv. mašo ali pozneje. Če pa za sedaj še navade branijo sv. obhajilo veliko soboto — navade, pravim, in ne postave — naj se sv. obhajilo spremeni v drugo dobro delo, vesoljna odveza naj se na vsaki način podeli. Če popolnega odpustka ne bi potrebovali živi, ga potrebujejo duše v vicah. Tretjeredniki morejo vse odpustke — samo popolni odpustek za smertno uro je izuzet — darovati za duše v vicah.

Javno v cerkvi podeljevati vesoljno odvezo imajo pravico redovni višji, voditelj tretjega reda in oni, ki so jim redovni predstojniki dali pravico. Če pa iz keteregakoli vzroka voditelja ni doma, ali je odsoten, sme postavno zbranim tretjerednikom, t. j. da so v ta namen sklicani od voditelja, podeliti javno vesoljno odvezo vsak spovednik, kaker smo že omenili.

Vesoljno odvezo smejo tretjeredniki dobiti tudi zasebno v spovednici. Tu jo sme in more podeliti vsak spovednik in sicer jo podeli takoj po odvezi, ali če te ni treba (pri tjedenskih ali večkratnih spovedancih) takoj po nauku.

Če je dan določen za vesoljno odvezo nedelja ali praznik, se sme javno podeliti le dotično nedeljo ali praznik, v spovednici pa že celi prejšnji dan (t. j. v soboto ali dan pred praznikom). Če je pa dan, ki je določen za vesoljno odvezo, delavnik, morejo

dobiti vesoljno odvezo tisti, ki so bili opravičeno zadržani priti na delavnik, na nedeljo ali praznik v osmini javno v cerkvi, v spovednici pa tudi že celi prejšnji dan.

Tretjeredniki so deležni vesoljne odveze, če jo prejmo v kaki drugi skupščini in ne v svoji. To je važno za tiste, ki se selijo iz kraja v kraj.

Bolniki in okrevajoči morejo dobiti vesoljno odvezo doma katerikoli dan v osmini, če izpolnijo druge pogoje. Če kedo ne more prejeti svetega obhajila, mu je sme spovednik spremeniti v drugo dobro delo.

Leon XIII. je dovolil tretjerednikom vesoljno odvezo devet dni v letu, Pij X. je tem pridjal še 26 vesoljnih odvez prvega in drugega reda, torej jih imajo sedaj skupno 35. Dnevi so naštetih v „Vodilu“, in jih voditelji pri mesečnih skupščinah oznanijo,

Voditelji so dolžni vse dneve vesoljne odveze oznaniti in jo vselej podeliti, tretjeredniki jo pa prejmite dobro pripravljeno in skesanega serca.

Zgledi in življenjepisi.

„V domačem življenju naj si prizadevajo drugim dajati dober zgled...“

(Vodilo III. reda, 2. pogl., § 8).

Kajneda, ljubi tretjeredniki, dobro je pogodil naš mladi umetnik, naslikavši za „Cvetje“ podobo sv. očeta Frančiška! V molitev zatopljen, v premišljevanje nebeških reči, zatopljen v skrivnosti božje ljubezni kleči naš sveti vstanovnik, ki je že na zemlji smel naravnost občevati z blaženimi serafini, še več z Gospodom samim. Sonce obdaja njegovo glavo, sonce nadnaravne ljubezni, sonce ljubezni do stvarnika in njegovih stvari. Krog njega poganjajo raznovertne cvetke, večno lepe, večno mlade; ptice prihajajo in prepevajo ž njim vred pesem hvale in zahvale: „Zahvalimo Gospoda za vse, kar nam je podelil!“

Zgled serafinskega očeta je tisoče in tisoče prevzel in navdušil. Šli so za njim in postali njegovi pravi duhovni otroci,

podobni milemu asiškemu vbožcu tako, da jih zdaj časti vesoljna cerkev. Koliko svetnikov in svetnic božjih šteje njegov prvi red, red manjših bratov, koliko drugi in koliko tudi tretji ali svetovni red! Mnogo teh ljubih sobratov in soster, ki so se svetili v izrednih, junaških čednostih, je že opisanih v „Cvetju“. Tudi zanaprej bomo skerbili, da bo naše glasilo prinašalo življenjepise svetnikov. — Ali tudi redne, navadne, skoro bi rekel vsakdanje čednosti so nam mile in drage. Gotovo nam zelo koristijo zgledi onih duš, ki sicer ne razodevajo kaj nenavadnega, kaj izrednega, pa se stanovitno vojskujejo zoper slaba nagnjenja ter kažejo v vsem vedenju, da služijo Gospodu s ponižnim in priprostim srcem, da delajo in terpe iz ljubezni do njega. Za vsako še tako majhno čednost, ako je stanovitna, je potrebna milost božja in lastno vestno prizadevanje duše. Mnogokrat se pa tudi pod videzom „vsakdanje“ skromne popolnosti zakriva in skriva velika stopinja bogoljubnega življenja.

Zato je primerno, da tisti pokojni udje III. reda, ki so dolžnosti svojega stanu po močeh in razmerah lepo spolnjevali, ki so zmiraj kazali ljubezen za duhovno življenje in gorečnost za božjo čast, z eno besedo spodobi se, da tisti pokojni sobratje in sestre, ki so v življenju dajali lep zgled družinskih in družabnih čednosti ter vestno živeli po vodilu, dobijo vsaj kak skromen, kratek življenjepis v našem „Cvetju“. Naj ostane njih zgled in spomin mej nami! Vsaka še tako priprosta cvetlica nam je všeč, ako jo obseva ljubeznivo sonce . . . Milost božja, da, Kristus sam živi v vsaki duši, ki si prizadeva svojemu poklicu in stanu primerno gojiti lepe čednosti po vzoru in zgledu serafinskega očeta.

Te verstice naj bodo nekaj vvod naslednjim kratkim življenjepisom!

† ANTON VOGRIN

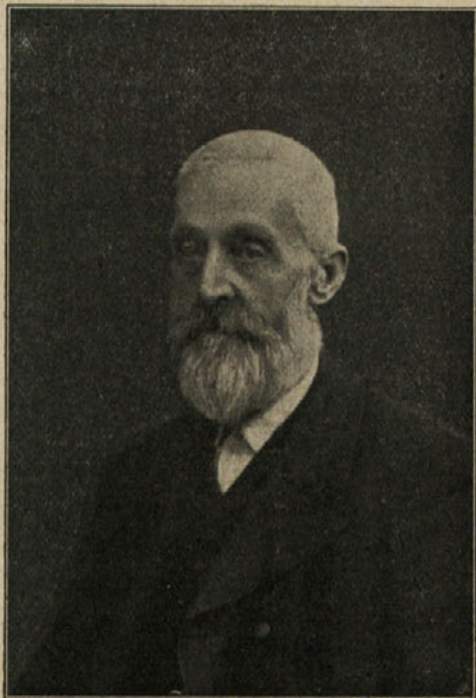
predsednik svetotrojiške tretjeredne skupščine.

Mnogoštevilna skupščina tretjega reda pri Sv. Trojici v Slovenskih Goricah že nad 60 let živahno deluje v čast trojedinega Boga in v procvit verskega življenja. Z veliko vnemo so trojiški tretjeredniki spolnjevali vse redovne dolžnosti. Od tod ona gorečnost v molitvi in službi božji, ki se pri Sv. Trojici obhaja vedno nad vse veličastno. Vsakdanje sv. obhajilo je mej trojiškimi

tretjeredniki že stara navada. Zato tudi trojedini Bog tako obilno blagoslavlja njihov trud in delo.

Previdnost božja je pa mnogim našim tretjerednikom naklonila boljše bodočnost. Leta 1915. je Vsegamogočni poklical v večnost 32 udov, da prejmejo plačilo, ki je pripravljeno tem, ki njega ljubijo. Neketeri izmed njih so osiveli v spolnjenju vodila tretjega reda, drugi pa so bili še v cvetu življenja. Vsa skupščina žaluje za rajnimi brati in sestrami. Največa zguba za nas pa je smert našega predsednika Antona Vogrina. Vsi smo ga ljubili in spoštovali, ne samo tretjeredniki, temuč tudi vsa župnija. Gospod Anton Vogrin je bil verl, značajan kerščanski mož, kakeršnih pogrešamo v „modernem“ času. Vesten in natančen je bil v stanovskih dolžnostih, kar nam priča mej drugim tudi krasno posestvo in premoženje, katero je zapustil svojima hčerama. Pri tem pa, ko se je v potu svojega obraza trudil, da bi preskerbel vsakdanji kruh svoji družini, ni nigdar pozabil, da „prazno je delo brez sreče z nebes.“ Sam je bil globoko veren, versko značajna tudi njegova družina. Če je le mogel, se je vsaki dan vdeležil najsvetejše daritve. Rad se je pomudil tudi delj časa v cerkvi ter je ves čas zelo spodbudno molil. Prepričan, da ga Vsegamogočni očitvidno podpira, je večkrat zaterjeval: „Perva moja dolžnost je Bog, druga cerkev, zato pa tudi tretjo svojo dolžnost, to, kar nalaga stan, z vidnim vspehom zveršujem.“ — Pokojni g. Vogrin je bil tudi velik častivec sv. Antona Padovanskega. V vsaki nadlogi in težavi se je s terdnim zaupanjem zatekel h čudodelniku. Daroval je luč v čast sv. Antonu, zaobljubil sv. mašo in javno zahvalo v „Cvetju“. V goreči molitvi je prosil čudodelnega svet-

nika pomoči in ni bil osramočen; rešen stisek in britkosti je okušal varstvo in pomoč, ki mu jo je sv. Anton naklonil z mogočno priprošnjo.

Iz globoko verskega mišljenja so potekale lepe čednosti in plemenite lastnosti, ki so dičile pokojnega gospoda Vogrina že v njegovi mladosti, dozorele v moški dobi, dosegle sijaj v častiljivi starosti. Bil je kremenit značaj v verskem in narodnem oziru, do vseh vljuden, blag in vsmiljen, zlasti do siromakov. Ko zaveden katoličan, ki je živel po veri, ko vesten in zgleden sin sv. Frančiška je prestopil vrata večnosti, da prejme zaslužen plačilo.

† Kanonik JERNEJ VOH.

Dne 20. januarija 1916. je ob osmi uri zvečer v Mariboru, v kapiteljski hiši izročil svojo dušo stvarniku vzorni tretjerednik, milostljivi gospod kanonik Jernej Voh. Bil je ponos mariborske tretjeredniške skupščine zaradi natančnega vestnega spolnjevanja sv. vodila in lepega zgleda, ki ga je dajal udom.

Rojen je bil v globoko verni, od Boga blagoslovljeni družini v Št. Ilju pri Gradiču. Svoje študije je doveršil v Celju, bil posvečen v mašnika v Mariboru l. 1867. Služboval je ko kapelan na Vranskem, v Slov. Bistrici, Konjicah in pri Novicerkvi. L. 1882. je bil imenovan za župnika v Šmartnem v Rožni dolini, l. 1892. za nadžupnika in dekana v Konjicah, l. 1901. za kanonika v Mariboru. V tretji red je stopil 13. novembra 1878. ter na isti dan l. 1879. napravil sv. obljubo. Za redovnega patrona si je izvolil sv. Aljfonza Liguorija.

Kaker v vsem svojem življenju tako se je blagi pokojnik odlikoval tudi v tretjem redu sv. Frančiška; nad vse natančno je spolnjeval različne dolžnosti. V globoki ponižnosti se ko cerkveni dostojanstvenik ni sramoval čakati v cerkvi mej zbrano skupščino na vesoljno odvezo, ko se je imela podeliti. Zelo je čislal to duhovno milost in, keder se je ni mogel vdeležiti javno v cerkvi, je prosil svojega spovednika ali pa ravnatelja tretjega reda, da mu jo podeli. Če sv. vodilo na priliko glede redovnega posta zaradi bolehnosti ni mogel spolnjevati, je ravnatelja III. reda posebej prosil za dispenzo.

Celo njegovo duhovniško življenje je bilo marljivo delo in goreča molitev. Oznanjeval je z vnetimi besedami božjo besedo, še bolj je pa z lepim zgledom učil vernike. Znal je tudi zunaj cerkve prav po očetovsko občevati z ljudmi ter si pridobiti serca vseh. Vestno je izverševal službo spovednika, tudi ko kanonik je bil gotovo vsaki dan v spovednici. Njegovo milo, ljubezni polno serce je navdajalo vsakega sè zaupanjem in spovedanci so se radi zatekali k njemu ter iskali pri njem pomoči in tolažbe.

Pokojni je bil mož molitve. Pogosto je obiskal baziliko naše Matere milosti ter sè svetim rožnim vencem v roki pozdravljaj in čistil nebeško Gospo. Ravno tako je hodil na pokopališču ob grobeh rajnih prijatelov in molil za vboge duše v vicah. Ginljivo je slišati, kako je v stolnici v času, keder ni bilo ljudi v cerkvi, molil sv. križev pot ter še ko sivolasi starček šel od postaje do postaje in kleče, globoko vtopljen v molitev, pre-mišljeval Kristusovo terpljenje.

Zelo je čislal cerkvene družbe in bratovščine. Bil je tudi ud Marijine mašne zveze. Ko dušni pastir je pobožne bratovščine izverstno vodil. Po njih je gojil in netil čversto versko življenje ter spodbujal duše, da so pogosto prejemale sv. zakramete. V posebno hvalo se omenja o njem, da je kot nadžupnik v Konjicah oživil in spopolnil cerkvene družbe in bratovščine, pred vsem slavno znano „Križevsko družbo“. Pridno je širil dobre časopise ter sam marljivo dopisoval v slov. katol. časnike, bil je pa tudi sotrudnik nemških časopisov, v njih je poročal o vseh važniših dogodkih v cerkvenem in političnem življenju štajerskih Slovencev. Bil je voditelj svojih vernikov tudi v političnem življenju. Ko je bil še kapelan v Konjicah, je že vstanovil prvo katoliško slovensko in kmečko politično društvo za konjiški okraj ter vedno sodeloval pri razvoju kmečke katoliške stranke. V vsaki župniji — bodisi ko kapelan ali župnik — je skerbel, da je bila fara tudi v političnem življenju dobro katoliška.

Serce dobrega pastirja se je razodevalo pri njem v obiskovanju bolnikov. Ne le imenitne, za cerkveno življenje zaslužne osebe je pridno obiskoval na njih smertni postelji, temuč tudi vboge. Naravnost občudovanja vredno je, da se še v sivi starosti ni vstrašil hiše, kjer se najbolj odkrivajo hude bolečine, velike britkosti in vsa človeška beda; redno na teden je obiskal Deželno bolnišnico, tolažil bolnike, jih obdaroval ter jim obljubil, da se jih bo spominjal pri daritvi sv. maše. Če je prišel vbožec

k njemu, ga je sočutno sprejel, se prijazno ž njim pomenil in mu potem dal vbogaime. Sploh je postregel vsakemu človeku z besedo in dejanjem, koliker je bilo v njegovih močeh. V tem oziru je bil nevtrudljiv. Zato je pa tudi pri neštevilnih ljudeh zapustil hvaležen spomin.

V soboto, dne 22. januarija 1916. popoldne ob 4. uri se je ob krasnem vremenu zveršil njegov pogreb. Od kapiteljske hiše do stolne cerkve so vodili pogreb sam prevzvišeni gospod knez in škof. Vdeležila se ga je velika množica vernega ljudstva in 50 duhovnikov.

Njegova dobra dela gredo ž njim. Upamo, da že vživa plačilo svojega truda. Tamkaj zdaj prosi za nas; spominjajmo se ga tudi mi v goreči molitvi.

P. E. L.

Dopisi.

Iz mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška.

O stanju in delovanju leta 1915.

Slovesen sprejem novih udov in obljub je bil trikrat: 1. januarija, 19. marcija in 29. junija. Razen teh dni so se novi udje le izjemoma in iz tehtnih vzrokov sprejemali. Na novo sprejetih je bilo v Mariboru (brez podružnic) 62, mej temi 11 moških. — Po sklepu voditeljev tretjega reda naše provincije pri sestanku dne 29. julija 1914 v Ljubljani, se novinci niso vpisali v glavni zapisnik, ampak v poseben zapisnik „za novince“. V glavni zapisnik pridejo še le na dan obljub.

Od pondeljka dne 1. marcija 1915 popoldne ob treh, do petka dne 5. marcija dopoldne ob devetih so bile svete duhovne vaje za ude tretjega reda. Bilo je 8 nemških premišljevanj, katera je imel preč. p. Beno Ruß-Müller, frančiškan in ravnatelj

tretjega reda v Gradcu, in 8 slovenskih, katera je imel preč. p. Saluator Zobec, frančiškan in ravnatelj tretjega reda v Ljubljani in komisar preč. p. provincijala v zadevi tretjega reda za celo slovensko provincijo sv. Križa. Pater komisar je pri tej priliki opravil tudi vizitacijo mariborske skupščine.

Mesečni shodi v domači baziliki za Slovence, in v kapeli sv. Frančiška za Nemce so se redno obhajali.

Seje predstojništva so bile: 7. februarija, 4. marcija pod vodstvom patra vizitatorja, 21. marcija, pri kateri se je poročalo o izveršitvi navodil preč. p. vizitatorja, 27. junija in 27. decembra.

Poseben poduk novincev je bil šestkrat v kapeli sv. Frančiška. Sicer je pa bil nauk pri mesečnih shodih več ali manj ob enem tudi nauk za novince, ker se je z malo izjemo celo leto govorilo o sprejemu novih udov in redovnih obljub.

Na novo ste bili kanonično ustanovljeni podružnici tretjega reda v dveh župnijah, v katerih se je ob enem vpeljala tudi organizacija (štev. 1—20, glej „Cvetje“ XXXI. l. 1914. stran 61, štev. 21—28, glej „Cvetje“ XXXII. l. 1915. stran 28): 29. Sv. Boljfenk na Kogu pri Središču, dne 23. maja 1915. in 30. Sv. Lenart pri Velikinedelji, dne 7. novembra 1915. — V predstojništvo so bili poklicani pri Sv. Boljfenku: A. Za moško skupščino: predstojnik: Dajčbauer Lovrenc, posestnik v Gomili štev. 6; namestnik: Kos Ivan, viničar v Lačovesi št. 15; svetovavca: 1. za Kog-Gomilo in Jastrebcce: Orešnik Franc v Jastrebcih št. 15; 2. za Vitani-Lačoves in Vodrance: Munda Jožef, kmet v Vodrancih št. 24. — B. Za žensko skupščino: predstojnica: Pintarič Neža, posestnikova hči na Kogu štev. 58; namestnica: Munda Ana, kmetica v Vodrancih št. 24; svetovavke: 1. za Kog-Gomilo: Heric Alojzija, posestnica v Gomili štev. 7; 2. za Jastrebcce: Kerencič Uršula, km. prevžitkarica v Jastrebcih štev. 29; 3. za Vitani-Lačoves: Cejanko Jera, samska posestnica v Lačovesi štev. 26; 4. za Vodrance: Šenveter Julijana, posestnica v Vodrancih. — Predstojništvo pri Sv. Lenartu: A. Za moško skupščino: predstojnik: Korpar Tomaž, živinozdravnik v Osluševcih štev. 3; namestnik: Podlessek Jakob, želar v Cvetkovskem verhu štev. 8; svetovavca: 1. za Cvetkovce-Oslušovce: Erhatici Valentin, kmet v Oslušovcih štev. 4; 2. za Podgorce, Zamušane, Bratonečice, Sodince in Bresnico: Bezjak Franc, želar v Bresnici štev. 40. — B. Za žensko skupščino: predstojnica: Veldin Alojzija, posestnica v Cvetkovcih štev. 60; namestnica: Prèac Marija, zasebnica v Bresnici štev. 16; svetovavke: 1. za Podgorce, Bresnico, Litmerk, Cvetkovski verh in Sodinski verh: Bezjak Elizabeta, zasebnica v Bresnici štev. 2; 2. za Cvetkovce: Leben Marija, zasebnica v Cvetkovcih štev. 71; 3. za Oslušovce in Zamušane: Horvat Marija, zasebnica v Oslušovcih štev. 28.

Podružnice, ki še niso kanonično vstanovljene, s pooblaščenim dušnim pastirjem so do sedaj organizirane: 1. Sv. Ožbalt ob Dravi, 2. Majšberg, 3. Cirkovce in 4. Sv. Venčesl.

Podružnice, ki se na organizacijo in kanonično vstanovitev pripravljajo, so v sledečih župnijah: 1. Središče, 2. Ormož, 3. Hoče, 4. Lembah, 5. Ruše, 6. Zg. Sv. Kungota, 7. Sv. Jakob v Slov. goricah, 8. Sp. Sv. Kungota, 9. Terbonje, 10. Sv. Primož na Pohorju, 11. Sv. Jurij ob Pesnici, 12. Spodnja Poljskava. — V zadnjih treh župnijah je bil leta 1915. tretji red na novo vpeljan.

Razen mesečnih shodov v domači baziliki za Slovence in v kapeli sv. Frančiška za Nemce so bili shodi in vizitacije tretjega reda v sledečih župnijah: 1. Kamnica, dne 10. januarija. 2. Zavod čč. šolskih sester v stolni župniji v Mariboru, dne 21. februarija. 3. Ribnica, dne 28. februarija. 4. Zgornja Sv. Kungota, dne 7. marcija. 5. Sv. Lovrenc na Dravskem polju, dne 14. marcija. 6. Puščava, dne 25. marcija. 7. Sv. Lenart pri Velikinedelji, dne 11. aprilja. 8. Studenice, dne 18. aprilja. 9. Velikinedelja, dne 22. aprilja. 10. Ormož, dne 25. aprilja. 11. Sveta Barbara pri Vurbergu, dne 2. maja. 12. Črešnjevec, dne 9. maja. 13. Sv. Primož na Pohorju, dne 16. maja. 14. Sv. Boljfenk na Kogu, dne 23. maja. 15. Sv. Miklavž pri Ormožu, dne 24. maja. 16. Slivnica pri Mariboru, dne 3. junija. 17. Sv. Ožbalt, dne 6. junija. 18. Sp. Sv. Kungota, dne 13. junija. 19. Svečina, dne 4. julija. 20. Sv. Martin pri Vurbergu, dne 25. julija. 21. Jarenina, dne 22. avgusta. 22. Sv. Jurij ob Pesnici, dne 12. septembra. 23. Sv. Križ nad Mariborom, dne 19. septembra. 24. Sv. Peter pri Mariboru, dne 26. septembra. 25. Makole, dne 10. oktobra. 26. Slovenska Bistrica, dne 17. okt. 27. Hoče, dne 24. oktobra. 28. Svetinje, dne 31. okt. 29. Sv. Lenart pri Velikinedelji, dne 7. novembra. 30. Sp. Poljskava, dne 14. novembra. 31. Laporje, dne 21. novembra. 32. Lembah, dne 4. decembra. 33. Ruše, dne 5. decembra. 34. Selnica, dne 12. dec. 35. Zg. Sv. Kungota, dne 14. novembra. (P. Klarus). 36. Sv. Ilj v Slovenskih goricah.

Izostala je vizitacija v letu 1915 v sledečih župnijah: 1. Sv. Marjeta ob Pesnici, 2. Cirkovce, 3. Sv. Janž na Dravskem polju, 4. Fram, 5. Središče, 6. Sv. Jakob v Slovenskih goricah, 7. Ljutomer, 8. Remšnik. 9. Vuzenica, 10. Terbonje. 11. Majšberg, 12. Tinje, 13. Sv. Venčesl.

Do dne 31. decembra 1915. je bilo v Mariboru vpisanih (s podružnicami vred): 17.870 udov tretjega reda. Od teh je že vmerlo 3272, najberž še več, pa niso bili naznanjeni. 648 je takih, ki so ali sami izstopili, ali pa so bili izključeni, največ zato, ker niso prišli delat obljud.

Odsek sv. Elizabete. Vojno leto nam je prineslo presenečenje. Pričakovali smo manj darov za naše vbožne otroke, pa glejte, dobrotniki so žertvovali še več kaker pretekli dve leti.

Ko genljiv zgled zlate požertvovalnosti in plemenite velikodušnosti naj navedem pismo neke kmetiške deklice, poslano predsednici odseka sv. Elizabete. Glasi se: „Ne zamerite, da Vas nadlegujem s temi versticami. Ali zaupati Vam hočem, kaj me je nagnilo, da sem poslala vašemu odseku mali dar. Čitala sem v vašem poročilu o tisti tretjerednici, ki se je iz ljubezni do revnih otročičev odpovedala novi obleki ter podarila namenjeno vsoto njim v pomoč. Tudi meni se je v preteklih dneh ponudila priložnost, da sebi kaj odrečem in potrebnim pomagam. Od mojih dobrih starišev sem namreč dobila 20 kron za novo obleko. To vsoto pa hočem sesterno deliti z revnimi otročiči; zategadelj polovico tega, t. j. 10 kron pošljem odseku sv. Elizabete, da bi s tem darom mogla pred tabernakelj pripeljati nedolžno otroško dušo, ki bi Jezuščka pobožno molila ter mu za vedno izročila dušo in serce. — E. P. iz C., tretjerednica.“ — Jelite, to je krasno, spodbudno! Tej kmetiški deklici in vsem drugim blagim dobrotnikom iskrena zahvala! — V 4 letih obstanka odseka sv. Elizabete je bilo obdarovanih 568 otrok z 900 darovi. Kaj ne, kako razveseljivo! — Darila sprejema gospa Julijana Stern, hišna posestnica.

Maribor. Nagyjeva ulica šte. 12. P. F. B.

Vspored tretjerednih pobožnosti v Brežicah.

Shod tretjega reda je redno vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob dveh popoldne, po nauku se molijo litanije Matere božje pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. Ves čas vojne imajo tretjeredniki na dan shoda pred naukom od ene do dveh skupno molitveno uro za pomoč v vojski in za mir. Tistim tretjerednikom, ki ne morejo priti k shodu, se je naročilo in se jim naroča, da naj gredo v domačo cerkev k večernicam, ako pa niti to ni mogoče, naj pa doma molijo rožni venec, litanije Matere božje in naj kaj pobožnega berejo, posebno se jim priporoča „Pot v nebesa“, „Popotni tovariš“ in „Cvetje“.

Vesoljna odveza se deli ob določenih dnevih zjutraj po prvi sv. maši, ki je vselej ob peti uri, in popoldne po samostanskih večernicah tistim, ki se je zjutraj niso mogli vdeležiti. Keder pride vesoljna odveza na delavnik, se podeli isti dan zjutraj po prvi sv. maši, ako je pa isti dan shod, se podeli po nauku namestu zjutraj. Veliki četrtek, vel. petek in vel. soboto je vesoljna odveza zjutraj ob polu šestih, od petih do polu šestih imajo tretjeredniki tri dni v cerkvi skupne molitve.

Papežev blagoslov se doma deli petkrat na leto, vselej na dan redovnega shoda takoj po nauku, navadno meseca aprilja, junija, avgusta, oktobra in decembra. Ako je zavoljo neugodnega vremena jako slaba vdeležba, se papežev blagoslov preloži na prihodnji shod.

Redovna obljuba se vsako leto skupno ponovi na shodu meseca aprilja; takoj po nauku se na glas bere s pridržnice, tretjeredniki pa ponavljajo.

Sv. maša za tretji red je navadno vsak prvi torek po shodu za vmerle in vsak prvi petek v mesecu za žive in mertve ude, vselej ob peti uri; druge sv. maše niso navezane na določeni dan.

Sprejem v tretji red je vselej skupen in sicer dvakrat na leto, meseca aprilja in septembra. Sprejemajo se samo taki, ki jih odbor tretjega reda priporoči; oglasiti se je treba vsaj en mesec poprej.

Obljuba, vselej skupna, je tudi dvakrat na leto, meseca majnika in oktobra. K obljudi mora vsak sè seboj prinesiti sprejemno knjižico, ki naj jo že pred naukom odda v samostanski zakristiji.

Sprejem in obljuba se veršita očitno v cerkvi pri redovnem altarju v kapelici. Odbor tretjega reda vsake župnije naj skerbi, da pridejo vsi k sprejemu in obljudi, ki so za to določeni in vsi naj prejmejo sv. zakramente.

Od tretjednikov, ki pridejo iz drugih skupščin in iz župnij domače skupščine v Brežice služiti ali se drugače tukaj naselijo, od teh se zahteva, da vodstvu III. reda v Brežicah naznanijo svoj prihod, in keder odtod odidejo, da zopet javijo svoj odhod.

Vsako nedeljo in praznik, ko ni nauka za III. red ali za Marijino družbo, imajo tretjeredniki v samostanski cerkvi po večernicah skupno češčenje presv. Rešnjega Telesa; moli se iz knjige „Večna molitev.“

Ves mesec november molijo tretjeredniki v samostanski cerkvi po prvi sv. maši skupno sv. križev pot za duše v vicah in vsak dan preskerbijo eno sv. mašo za verne duše na kraju očiščevanja. Verh tega molijo celo leto vsak dan pri prvi sv. maši skupno sv. rožni venec in litanije Matere božje, meseca marcija litanije sv. Jožefa, meseca junija pa litanije presv. Serca Jezusovega. V sredah in sobotah se moli serafinski rožni venec sedmeregga Marijinega veselja s popolnim odpustkom. Vsak torek celega leta in vsak prvi petek v mesecu je v samostanski cerkvi ob peti uri sv. maša z blagoslovom, pri kateri tretjerednice oskerbujejo petje. —

Po tem vsporedu se v Brežicah veršijo pobožnosti III. reda že mnogo let, kar se tudi na shodih sproti oznani. *P. B. J.*

Iz nazarske skupščine III. reda sv. Frančiška.

Dne 16. januarja 1916 je obiskal voditelj III. reda sv. Frančiška tretji red pri Sv. Frančišku Ksav. v Zg. Savinjski dolini. Pri tem obisku se je zveršila volitev prednjištva za to župnijo. Popoldan po nauku za tretji red so se zbrali udje skoraj polnoštevno v župnišču. Voditelj je imel po dokončanih predpisanih

molitvah kratek nagovor o pomenu volitev, o dolžnostih izvoljenih itd.; nato se je veršila volitev, pri kateri so bili izvoljeni: za Meliše in Homec za žene: Barbara Jevšnik iz Homca, za dekleta: Marija Jamnik iz Meliš; za Okonino in Nagojnico za žene: Jera Dobrovnik iz Okonine, za dekleta: Neža Novak iz Okonine; za Radmirje in Razbor za žene: Jožefa Štiglic iz Radmirja, za dekleta: Frančiška Primožič iz Radmirja; za Ivanje in Tir za žene: Rotija Tesovnik iz Savine, za dekleta: Marija Fedran iz Podhoma. Za može in fante za celo župnijo: Ivan Čonk iz Radmirja.

Za nazarsko skupščino tretjega reda sv. Frančiška so bile sv. duhovne vaje od 30. januarija do 2. februarija. Vodil je duhovne vaje preč. p. Emilijan Dovgan, misijonar, z njemu lastno poljudnostjo. Imel je skupno 10 govorov — premišljevanj o najvažnejših kerščanskih resnicah; vsi govori so bili zelo dobro obiskani. Posebno lepo je bilo slovesno skupno sv. obhajilo na Svečnico, po katerem je bil slovesen sprejem novih udov. Sprejetih je bilo 24 mej njimi en mož in dva fanta. Po sprejemu so napravili obljubo novinci 2. februarija 1915 slovesno v red sprejeti. Naj tu pripomnim, da smo imeli preteklo leto slovesen sprejem trikrat in sicer na Svečnico, na Mali Šmaren in na praznik Brezmadežnega Spočetja. — Duhovne vaje smo sklenili z govorom, procesijo s presv. Rešnjim Telesom in paževim blagoslovom. Procesijo je vodil preč. g. dekan iz Tolmina Ivan Rojec, ki je bil ravno takrat na obisku „čevljarske zadruga“ iz Mirna, ki deluje sedaj v nazarski župniji. Bog daj svojo pomoč in stanovitnost našim udom tretjega reda, da se bodo zvesto in stanovitno borili pod zastavo sv. Frančiška! Bog bodi tudi plačnik nevtrudljivemu voditelju duhovnih vaj! mi pa mu izrekamo na tem mestu priserčno zahvalo.

Novomesto. Veselo poročilo. — Voditelj novomeškega tretjerredniškega okrožja je priredil v treh sosednjih farah: v Mirni peči 16. jan., v Št. Petru 30. jan. in 6. febr. v Šmihelu agitatorične obiske. Namen teh obiskov je bil, kaker pove že beseda sama, vernike bolj temeljito podučiti o III. redu, zlasti pokazati jim tretji red v oni luči, v kakeršni so ga zadnji trije veliki papeži-tretjerredniki gledali in tudi vernikom prav vneto priporočali. Opozoril je voditelj pričujoče tudi na izredne milosti in duhovne dobrote III. reda, posebno na one, ki so bile leta 1909. po evharističnem papežu Piju X. podeljene. Povdarjal je tudi važnost III. reda za sedanjo dobo, ko je moralo toliko mladeničev in mož odriniti na vojsko. Kolikim nevarnostim so izpostavljeni doma ostali otroci in žene! In ravno III. red je močna obramba zoper vsa zapeljevanja. V teh in podobnih govorih je voditelj nazadnje opomnil in pokazal na raznoverstne strašne posledice po dokončani vojski, ko bo prišlo toliko mladeničev in mož po-

kvarjenih na duši in telesu domov. Mnogo seveda se jih bo vernilo značajnih, v čednostih še bolj vterjenih. Ali ne zakrivajmo si resnice — veliko jih pa tudi pade v notranjem duhovnem boju . . . In če se taki niso bali živeti v gerdih grehah na bojni čerti, ko so dan za dnevom gledali resnobni smerti v oči — o, koliko manj še doma, zavedajoč se svoje veljave, češ mi smo branili domovino in cesarja. Tretji red sv. Frančiška — je poudarjal voditelj — je oni sveti red mej svetom, ki vcepi, goji in pospešuje zlasti v srcih nežne mladine resnično pobožno življenje ter jih tako vsposobi odbijati vse napade od strani zapeljivcev. — Da so se ti govori vernikom dopadli, poterjuje izredno obilna vdeležitev. Prišli so — posebno v Št. Petru in Šmihelu — celo iz sosednjih župnij, ter napolnili cerkev do zadnjega kotička. Hvala Bogu! voditeljeve besede niso padle na nerodovitna tla. V Mirni peči se jih je oglasilo 28, v Št. Petru 42, v Šmihelu pa 119 za sprejem. Zlasti genljiv prizor je bil v Šmihelu. Od glavnega altarja do velikih vrat ob obeh straneh pri klopeh, pri obhajilni mizi in okolo altarja so klečali novosprejemanci in sprejemanke. Mej njimi je bil pričujoč tudi vneti preč. gosp. župnik — tretjerednik in veleč. g. kapelan, ki je bil vpricho vseh sprejet v spokorni III. red; gotovo spodbuden zgled, ki bo veliko pripomogel h procvitu III. reda v Šmihelu. Naj omenim, da se jih je še veliko hotelo vpisati v tretji red, pa že ni bilo več časa — nekateri so namreč napačno razumeli čas vpisovanja in sprejema; vsi ti bodo lahko sprejeti majnika, drugo nedeljo v mesecu, ko se obhaja v samostanski cerkvi prvi slovesni letni sprejem.

Povsod je pevski zbor veliko pripomogel, da se je ta izredna slovesnost tako sijajno in veličastno obnesla. Hvala vsem! — Ljubi Bog pa daj, da bi udje novinci po priprošnji sv. Frančiška tudi tako vneto spolnjevali vodilo III. reda kaker so goreče poslušali govore p. voditelja.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo pokojni udje tretjega reda

1) skupščine celjske:

Celje: Cecillja (Angelina) Novak, Matevž (Anton) Matoh, Anton (Franč.) Rabuza, c. kr. profesor, padel 17. okt. 1915 na ital. bojišču, Mica (Bonaventura) Kodela, Margareta (Klara) Vavpotič; Št. Jurij ob j. ž.: Terezija (Marjeta Kort.) Mulej, Jožefa (Rozal.) Zupanc, Urša (Franč.) Veber; Teharje: Katarina (Marija) Lokošek, Marija (Helena) Kobola; Kalobje: Karolj (Robert) Horjak, vmerl v vojni, Anton (Franč.) Leskovšek, Ana Kovač; Gotovlje: Uršula (Jožefa) Pikel, Marija (Mihelina) Cokan; Sv. Florijan (Dolič): Polona (Liza) Javornik, Miha (Dominik) Kotnik; Dramlje: Lovrenc (Leopoljd) Lorger; Šmarje: Marija (Roza) Novak, Simon (Franč.) Novak, Frančiška (Liza) Orač; Stranice; Mica (Klara) Lemot; Nova-

cerkev: Janez (Franč.) Mlinar, Matija (Franč.) Dokler, Ana (Klara) Kerč; Konjice: Avguštin Lambert; Frankolovo: Frančiška (Marjeta) Lopatnik; Vransko: Terezija (Neža) Zupan; Slivnica: Mica (Veronika) Repec; Sv. Štefan: Roza (Alojzija) Metličar; Št. Jurij ob Tabru: Frančiška (Liza) Strgar; Št. Ilj (Turjak): Ana (Marija) Pravhart, Mica (Ter.) Marof; Sv. Lenart: Ivana (Frančiška) Lapornik, Marija (Terezija) Polanc, Ana (Marija) Ratej; Sv. Križ tik Slatine: Frančiška (Mar.) Jagovič; Svibno: Marija (Angelina) Breznikar; Olimje: Marija (Julijana) Gubenšek; Amerika: Liza Peclenik iz Doberne; Čadram: Julijana Golčer;

2) skupščine mariborske:

Maribor: preč. in milostljivi gosp. kanonik Jernej Voh, † 20. januarja 1916., č. s. m. Barbara roj. Ivana Valentin, šolska sestra III. reda sv. Frančiška, vmerla 22. dec. 1915., Terezija Höfler, Terezija Zechtl, Ivana Neubauer, Marija Škof, Matevž Vidmar, Jozefa Capl, Blanka Weiß, Andrej Gleinzer, Elizabeta Fak, Ana Hönig, Marjeta Kotnik, Marija Spingler, Franc Völker, Neža Hermanko, Ivana Majhenič, Julijana Robič, Frančiška Zupanič; Črešnjevce: Urša Furek; Ruše: Marija Serbec, Ivana Brus; Sv. Jurij ob Pesnici: Jurij Kožuh; Makole: Apolonija Kolar, Katarina Zorko, Marija Kropec, Helena Klajnšek, Anton Vantur, Marija Kodrič; Majšberg: Ana Mesarič; Sv. Marjeta ob Pesnici: Marija Škrobar; Cirkovce: Ana Lešnik, Ivana Napast, Neža Kostanjšek; Belotinci na Ogorskem: Urša Vojkovič; Sv. Marjeta niže Ptuja: Marija Krajnc; Sv. Martin pri Vurbergu: Katarina Jakopec; Sv. Tomaž: Mar. Derkuš; Sp. Poljskava: Antonija Sagadin, Marija Cafuta; Marija Snežna: Roza Huidec; Sv. Peter pri Mariboru: Kunigunda Draškovič, Marija Štefančič; Ribnica na Pohorju: Marija Stepišnik; Kamnica: Marija Lorbek. Marija Puchmann, Frančišek Zorko, Matija Marinšek, Tomaž Dobaj, Elizabeta Hojnik; Velikanedelja: Antonija Kikl; Slivnica pri Mariboru: Miha Friedl, Terezija Čander, Ana Mlakar, Ana Tafarnar, Ivana Fingust; Sv. Lovrenc na Dravskem polju: Terezija Zavornik, Terezija Krivec, Terezija Jurič, Marija Krajnc, Marija Drevenšek; Št. Ilj v Slov. goricih: Lucija Hofeinzler; Ljutomer: Urša Niedorfer (vmerla v Apačah); Vuzenica: Marija Kafil, Hel. Gnamuš, Matevž Ramšak, Terez. Brodničšek;

3) skupščine v Kapli na Dravi (Koroško):

Ana Marija Kolman, Ana Helena Weiss, Kristina Frančiška Esl, Hedviga Magdalena Trunk, Elizabeta Marija Male, Marjeta Marija Male;

4) skupščine nazarske:

Marija Rozalija Nadvežnik iz Rečice (26 let v III. redu); Polona Klara Borovšek iz Zavodnje (21 let v III. r.);

5) skupščine brežiške:

Mihaelj Koželj s Cerkelj; Matija Podgoršek s Pišec; Ana Rihtar in Uršula Vučanjšek s Sromelj; Katarina Oštir s Čateža; Neža Šetinc iz Brežic;

6) skupščine ljubljanske:

Frančiška Terdin, Marija Trojar, Marijana Čibašek s Černuč; Terezija Zakrajšek, Marija Križaj, Marija Fink iz Žaline; Marija Papež, Rozalija Gregorin, Marija Presetnik; Vič: Marija Brus, Ana Pekle, Marija Ambrož, Neža Kuhar;

7) skupščine novomeške:

Fani Bobič iz Novega mesta; Uršula Ladiha iz Domžal; Šent Jernej: Marija Župan, Marija Žagar, Janez Lekše, Janez Bakše; Dobernič: Ter. Poznik, Mar. Glavan; Št. Rupert: Mar. Obaha (30 let v III. r.);

8) skupščine brezjanske:

Helena Dijak in Helena Torkar iz Koprivnice; Juri Bernik iz Gorjuš.

9) skupščine kamniške:

Jera (Klara) Krumpetar, Tunjice; Roza (Klara) Sovinšek, Sela; Terezija (Neža) Slevce, Volčji potok; Elizabeta (Klara) Škerbinc, Janez (Anton) Košir, Kamnik.

P. č. g. Frančišek Muršič, župnik v Framu (Štajersko), † 28. jan., vzor gorečega dušnega pastirja in nesebičnega rodoljuba. Bog mu poverni v nebesih za vse, kar je preterpel na zemlji!

P. č. g. Josip Fabijan, župnik pri Sv. Luciji ob Soči, zvest naročnik Cvetja, † 11. februarja, zadet v župnišču od ital. granate, ni hotel zapustiti dragih ovčic. Naj mu sveti večna luč!

Dalje se priporočajo v molitev: J. P., ki je v nevarnosti popolnega oslepljenja. Neki mladenič Sercu Jezusovemu in Marijinemu, da bi bil vslišan v važni zadevi. Že dolgo pogrešani vojak tretjerednik Jožef Šetinc iz Brežic in več bolnih brežiške skupščine. F. S., tretjerednica, da bi ostala zvesta Bogu. H. Č. priporoča svojo bolno mamico. M. M., da bi ji dobri Bog podelil ljubo zdravje. Tretjerednica svojo sestro, ki si je po nezgodi zlomila nogo. Tretjerednici: M. N. za dušno in telesno zdravje, F. N., da bi se ji noga vsaj toliko pozdravila, da bi zopet mogla opravljati delo. — Tretjeredniki na bojišču ali v vjetništvu. Begunci.

Zahvala za vslišano molitev.

Že več časa dolgujem zahvalo Mariji bl. Devici in sv. Jožefu za vernjeno zdravje po dolgi in hudi bolezni ter za vse prejete milosti. Moj terden sklep je ostati za vedno hvaležna Mariji.

Amalija Kepic.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Darovi udov za Sv. Deželo v januarju: Ana Božič, Ljubljana: 3 krome; Jera Štibernik, Dobrunje: 16 kron; Urša Hudoklin, Št. Jernej: 10 kron 50 vin.; Neža Hriberšek, Šoštanj: 10 kron 10 vin.; posamezni: 16 kron. — Vmerli sta: Neža Avšič in Marjeta Božič iz Ljubljane; priporočata se v pobožno molitev udom armade svetega Križa.

Za kitajski misijon je došlo v Ljubljano: tretji red v Brežicah (nov. 1915., po pomoti dozdej naznanilo izostalo): 20 kron; Marija Kotnik za tri dečke (Frančišek, Anton, Jožef): 72 kron; neimenovan za dečka (po č. p. Mariofilu): 20 kron; drugi neimenovan: 10 kron; neimenovana: 20 kron; neimenovan za paganske otroke (po č. p. Bernardu): 32 kron. Došlo k nam v Kamnik: neimenovan iz Novega mesta (po velespošt. Mariji Turk): 24 kron.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser. — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov. — Vredil P. Evstahij Berlec.